

det end dette, at naar man flytter Krudtet derfra, kunne Mennesker* gaa derind. Vil man absolut forhindre det, kender jeg et meget nemt Middel dertil, nemlig at man fylder Hyllerne med Grus f. Eks., saa kommer ingen derind. Hvis vi, hvad jeg hverken tror eller ønsker og haaber, skulde faa Krig og komme til at forsvare os — skulde det saa egentlig være en Forbrydelse, at der var et Hul, hvor Soldaterne kunne gaa ind og dække sig. Jeg kan dog ikke tænke mig, at noget fornuftigt Menneske vil have, at vore Soldater ligefrem skulde stilles som Skiver for Fjendens Kugler. Finansudvalget har jo været ude at se paa Tingene, og saa vidt jeg forstod, var det eneste mistænkelige og det eneste overraskende, det fandt derude, det, at der var boret nogle Huller i Muren. Hvem der havde boret dem, ved jeg ikke, men de vare borede, og det skulde jo være saa meget kriminelt. Nu ved jeg ikke, hvordan det forholder sig med disse Huller, men er man saa ked af dem, kan man jo sætte en Told i hvert Hul, saa er den Sag forbi. Men jeg synes, som sagt, ikke, at det er noget at gøre saa forfærdeligt Væsen af.

Nu skal jeg imidlertid tage fat paa det sidste, jeg ønsker at omtale, og det er

Formanden: Jeg tør maaske indskyde den Bemærkning, at der endnu er 26 Talere indtegnede.

J. Nielsen: De skulle da vel ikke have Ordet i Dag! I hvert Fald har jeg ikke talt længere end saa mange andre. Der er fremsat en hel Del Anker over de Forslag, der ere fremsatte af Regeringen, eller maaske ikke saa meget over selve Forslagene — med Undtagelse af et enkelt — som over det Tidspunkt, da de bleve fremsatte. Man har regnet ud og gættet paa, hvad der skulde sættes i Spidsen for Regeringens og Venstres Politik i Vinter og præge Arbejdet i denne Rigsdagssamling. Jeg synes, det er en meget overfladisk Betragtning af Lovgivningsarbejdet, jeg synes, det er den ligegyldigste Sag af Verden, om den ene Minister kommer en Dags Tid eller to forud for den anden med Fremsettelsen af sit Lovforslag. Om et Lovforslag bliver fremsat den 7., 8., 10. eller 11. Oktober, synes jeg, er en ren og skær Biting. Jeg har tænkt mig, at det ganske simpelt gik for sig paa den Maade, at Ministrene fremsatte Lovforslagene, efterhaanden som de blive færdige fra Trykken. Den sidste Buket af den højtærede Justits-

ministers Lovforslag — som de ofte ere blevne kaldte — er jo bleven særdeles vel modtagen fra alle Sider, og jeg omfatter dem ogsaa med megen Interesse og Varme. Det har i alt Fald været — som det er blevet sagt — en liflig Duft, der strømmer ud fra disse Lovforslag. Jeg vil blot sige saa meget, at hvis det kan lykkes den højtærede Justitsminister at faa disse Forslag gennemførte i denne Samling blot nogenlunde i den Skikkelse, hvori de ere fremlagte, er jeg vis paa, at det vil blive dem, der vil komme til at sætte sit Præg paa denne Vinters Arbejde, det bliver dem, der kommer til at bære Ministerens Navn, maaske slaa det fast i Historien, og det vil blive for disse Lovforslag, at mange Tusinde forsømte og forkvaklede Børn og stakkels tuberkuløse Mennesker ville vel-signe og takke Ministeren. Man vil komme til at mindes disse Lovforslag længe efter, at man har hørt op med at tale om den meget berygtede Pryglelov, thi denne er og bliver, som den blev betegnet af et andet æret Medlem, en Bagatel i Sammenligning med de andre Reformere. Jeg tror heller ikke, at der mere kan rejse sig og hvirvles en saadan Masse Støv op om denne Bagatel, som der har været rejst. Jeg er fuldt forvisset om, at Verdensudviklingen, den humane Kulturstrømning vil gaa sin jævne og rolige Gang, fuldstændig upaavirket af, om Bøllerne faar deres Prygl eller ej, og om de skulde have dem paa Ryggen eller paa det Sted, hvor man er højest, naar man sanker Spaaner. Mit Standpunkt til denne Sag har jeg hverken faaet fra Kriminalister eller Ikke-Kriminalister, jeg er kommen til mit Stade ved min egen Livserfaring, og jeg vil sige, at saa længe man her til Lands med fuld Lovhjemmel kan benytte legemlig Revselse som Straf baade i Hjemmet og Skolen og i vore Straffeanstalter og overfor unge Mennesker under 18 Aar, kan jeg ikke med min bedste Villie forstaa, hvorfor netop disse Personer, disse saakaldte Bøller, som prygle andre Mennesker af ren og skær Lyst til at slaa løs, skulde danne en Undtagelse, naar Talen er om Legemsstraf. Jeg synes næsten, jeg kunde være med til at afskaffe Pryglene for alle andre og saa beholde dem for disse Bøller. De burde i alt Fald være de sidste, som man fritog for at lide legemlig Revselse, naar alle andre Straffe og Tugtemidler viste sig magtesløse. Det er jo ogsaa kun i Gentagelsestilfælde og for visse bestemte Forbrydelser, at de kunne faa legemlig Revselse.